ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Ε. ΣΒΑΡΤΣ

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

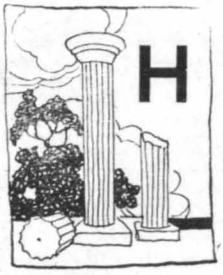

Φαΐϋ Μπράουν, ὄρθια μπροστὰ στὸν καθρέφτη, κύτταζε μ' ἕνα ἀφηρημένο βλέμμα τὴν κάταστρη τουαλέττα της. Κάτως ἔτσι θὰ ἦταν καὶ μὲ τὸ νυφικό της. Μὰ ἡ Φαΐϋ συλλογιζόταν μὲ πίκρα πὼς δὲν θὰ παντρευόταν ποτέ. Ἦταν πειὰ ἀργά... Εἶχε κάνει πολλὲς τρέλλες.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε γνωρίσει τὸν Ντὰν Μόρελαντ, οἱ φίλοι της τὴν ἔλεγαν φιλογνωμὸ γκέρλ». Ὁ Μόρελαντ τῆς εἶχε ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του, μὰ ἦταν ἕνα δειλὸ παιδί, γεμᾶτο ἀγνότητα. Τῆς εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη, τὴν σεβόταν. Καὶ μὲ μιὰ ἀφέλεια ποὺ τὴν ἔκανε νὰ γελᾶη, τῆς ζητοῦσε μὲ χίλια - δυὸ παρακάλια ἕνα φιλί, ἐνῶ μποροῦσε νὰ πάρη ὅσα φιλιὰ ἤθελε δίχως παρακάλια.

Ὁ Ντὰν Μόρελαντ εἶχε φύγει, ὅταν ἡ Φαΐϋ ἦταν μόλις δεκαοχτὼ χρόνων. Πρὶν τὴν ἀποχωρετήση, τῆς εἶχε ζητήσει ἕνα φιλί, μὲ τὰ μάτια φλογισμένα ἀπὸ τὸ πάθος, κορφωμένα στὰ χείλη της. Κι' ἡ Φαΐϋ εἶχε ταπεινωθῆ, εἶχε ντροπιασθῆ ἐκείνη τὴ στιγμή, γιατί θυμόταν πὼς τὸ προηγούμενο βράδυ, ὁ Τὲντ Σπάρκς δὲν τὴν εἶχε παρακαλέσει γιὰ νὰ τῆς πάρη ἕνα φιλί, μὰ τῆς εἶχε δώσει τόσα, ἄγγιγα καὶ ἀπότομα φιλιά, ποὺ τῆς ἔκαγαν ἀκόμη τὰ χείλη καὶ τὴν ἔκαναν νὰ ντρέπεται καὶ νὰ λυπᾶται.

Εἶχαν περάσει πέντε ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τότε. Μὰ ἡ Φαΐϋ δὲν εἶχε ξεχάσει οὔτε μιὰ στιγμὴ τὰ φιλιὰ ποὺ εἶχε ἀρνηθῆ στὸν Μόρελαντ. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ βράδυ θὰ τὸν ξαναβλαστε.

Πολὺς ξέρει πόσο θάχη ἀλλάξει !... συλλογιζόταν ἡ Φαΐϋ. Φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ κάνη ἀκόμη τόσες ἱστορίες γιὰ ἕνα φιλί. Εἶνε σήμερα εἰκοσιεπτὰ χρόνων καὶ θὰ ἔχη πεῖρα ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Ὅταν σὲ λίγο ἡ Φαΐϋ κατέβηκε στὸ σαλόνι τῆς φίλης της, ποὺ εἶχε δεξίωση κεῖνο τὸ βράδυ, βρέθηκε ἀξαφνα μπροστὰ στὸν ἴδιο Ντὰν Μόρελαντ. Δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου. Ἦταν λιγάκα πὸ λεπτὸς καὶ μὲ πὸ γεμᾶτο πρόσωπο, μὰ γενικὰ δὲν εἶχε διόλου ἀλλάξει. Τὴν κύτταξε μὲ τὰ μαῦρα καὶ λαμπερὰ μάτια του κι' ἐκείνη συλλογιζόταν πὼς θὰ ἦταν γλυκὸ νὰ ξεχάση τὰ περασμένα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μυστηριῶδες καὶ μαγευτικὸ βάθος τους.

—Εἴσαστε ὑπέροχη !... φώναξε ὁ Ντὰν Μόρελαντ, μολις τὴν εἶδε. Ἀκόμη πὸ ὄμορφη, πὸ σαγηνευτική, πὸ μοιραία !...

—Μὰ δὲν μὲ ξεχάσατε λοιπόν ! τὸν ρώτησε χαμογελῶντας ἡ Φαΐϋ.

Καὶ τὸν τράβηξε μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καλεσμένους, στὴ βεράντα, ποὺ ἦταν στολισμένη μὲ τροπικὰ φυτά. Κι' οἱ δυὸ τους τότε νόμισαν πὼς ἦσαν μόνοι, σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, γοητείας καὶ ὀνείρου.

—Ξέρετε πὼς δὲν σᾶς ξέχασα ; τῆς εἶπε ὁ Μόρελαντ. Πῶς θὰ μποροῦσα ἄλλωστε νὰ σᾶς ξεχάσω ; Κι' ὡστόσο, δὲν εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ σᾶς εὕρισκα ἐλεύθερη...

—Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς.....

—...Τ' ὄνειρό μου ἦταν νὰ σᾶς κάνω γυναῖκα μου. Δὲν συλλογιζόμουν τίποτε ἄλλο, Φαΐϋ, αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια ποὺ πέρασαν...

—Μὰ δὲν μοῦ γράψατε οὔτε ἕνα γράμμα, Ντάν !... ἀπόρησε ἡ Φαΐϋ. Εἴσαστε βέβαιος ὅτι δὲν μὲ εἴχατε ξεχάσει ; Μήπως τώρα ποὺ μὲ ξαναΐδατε, σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα ;

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε μ' ἕνα ἐκστατικὸ πάθος στὰ μάτια. Ἡ Φαΐϋ ἔσκυψε τὸ κεφάλι, γιατί καταλάβανε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξη σ' αὐτὸν τὸν φλογερὸ ἔρωτα. "Αν δὲν τὴν κύτταζε μὲ τόσο πάθος, ἡ Φαΐϋ θὰ μποροῦσε εὔκολα νὰ τοῦ πῆ ὅτι δὲν ἦταν πειὰ ἡ ἀγνή, ἡ γλυκεία, ἡ φρόνιμη νέα, ποὺ εἶχε ἐρωτευθῆ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

—Ἔπρεπε νὰ δημιουργήσω ἕνα μέλλον, πρὶν ξαναγυρίσω... τῆς εἶπε ὁ Μόρελαντ. Δὲν μποροῦσα, Φαΐϋ, νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοιραστοῦμε τὴ φτώχεια μου. Λοιπόν, μπορῶ τώρα νὰ ἐλπίζω, Φαΐϋ ;

Ἐκείνη σηκώθηκε ἀπότομα, σὰν νὰ μὴν ἤθελε τίποτε νὰ σκεφθῆ, καὶ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Ἐλᾶτε, Ντάν ! τοῦ εἶπε. Πᾶμε νὰ χορέψουμε. Γιατί εἴμαστε τόσο σοβαροί ;

Μὰ ὁ Μόρελαντ ἤθελε νὰ μείνουν ἀκόμη στὴ βεράντα, ἀνάμεσα στὰ τρατικὰ φυτά, ἔτσι ὅπως ἦσαν, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

—Φαΐϋ, γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε ; τὴν ρώτησε μὲ συγκίνηση.

—Μὰ τί νὰ σᾶς πῶ ; ἔκανε κείνη, σαστισμένη.

—"Αν μοῦ πῆτε ναί, θὰ μὲ κάνετε τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο...

Τὰ χείλη τῆς Φαΐϋ ἄρχισαν νὰ τρέμουν.

—"Ας χορέψουμε καλύτερα... τοῦ εἶπε μὲ μισόσβηστη φωνή.

Ὁ Μόρελαντ τὴν ἀκολούθησε στὸ σαλόνι. Ἡ Φαΐϋ ἔνιωθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶη δυνατά, πάνω στὸ στῆθος της. Τὸ ἀγκάλιασμά του ἦταν μεθυστικό, παράφορο.

—Λοιπόν, θὰ μοῦ ἀπαντήσετε ; τὴ ρώτησε πάλι ὁ Ντάν.

Ἡ Φαΐϋ τότε τὸν κύτταξε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα καὶ μ' ὅλη τὴν πίκρα ποὺ ἔνιωθε γιὰ τὸ παρελθόν της, τοῦ εἶπε μὲ ἀνιγμένη φωνή :

—Μὰ γιατί ; Γιατί δὲν μ' ἀφήνετε μόνη ; Θέλω νὰ μείνω μόνη....

Ὁ Ντὰν σάστισε κι' ἀποτραβήχτηκε φοβισμένος, σὰν νὰ τὸν εἶχαν ρατίσει. Ὠχρός, μὲ τρέμοντα χείλη, μπόρεσε τότε νὰ τῆς ψιθυρίση :

—Φαΐϋ, σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Δὲν ἤξερα πὼς σᾶς στενοχωροῦσα...

—Πᾶμε καλύτερα ἔξω νὰ μιλήσουμε.... τοῦ ἀπάντησε ἡ Φαΐϋ, μετανοιωμένη, μὲ ειλικρίνεια.

—"Εχω κάτω τὸ αὐτοκίνητό μου... τῆς εἶπε ὁ Ντάν. Θέλετε νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο ;

Ἡ Φαΐϋ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ κατέβηκε πρώτη. Ἔπειτα κάθησε μέσα στὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο τοῦ Ντὰν κι' ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι. Ἤθελε νὰ εἶνε τίμια, εἰλικρινής, μαζὶ του.

—Φαΐϋ, τί ἔχεις ; τὴν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Ντάν.

Ἐκείνη τότε ἔκανε νὰ τοῦ ἐξηγήση τὴν περασμένη της ζωή, μὰ δὲν μπόρεσε. Πῆρε τότε τὴν ἀπόφασι καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀκοῦστε, Ντάν... Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἀγαποῦσα πάντα, δίχως νὰ τὸ ξέρω. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέλω νὰ γίνω γυναῖκα σας. Ἀκόμη κι' ἂν εἴχατε μείνει ὁ τελευταῖος ἄνδρας ἀπάνω στὴ γῆ...

—Μά, Φαΐϋ, δὲν σᾶς καταλαβαίνω !... παρατονέθηκε ὁ Μόρελαντ. Θὰ μὲ τρελλάνετε !...

Ἐκείνη τὸν ἀγκάλιασε καὶ μὲ τὸ τρυφερὸ χέρι της χάϊδεψε τὸ προσωπό του.

—"Ω, Ντάν, ξέχασέ τα ὅλα καὶ δός μου ἕνα φιλί ! τὸν παρακάλεσε.

Καὶ περίμενε τὸ φιλί του μὲ μιὰ τρελλὴ ἀγωνία, τρέμοντας σύγκορμη. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε πὼς ὁ Ντὰν ἐδίσταζε, γιατί νόμιζε πὼς ἦταν ἀκόμη ἀγνή καὶ ἄθῶα...

Ἡ Φαΐϋ τότε ξέσφιξε τὸ ἀγκάλιασμά της καὶ τοῦ εἶπε :

—Ντάν, γυρίστε στὸ σαλόνι καὶ ρωτῆστε τὸν Τὲντ Σπάρκς καὶ τοὺς ἄλλους τί ἰδέα ἔχουν γιὰ μένα. Θὰ μάθετε ἐνδιαφέροντα πράγματα ! Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ σᾶς περμένω. Κι' ὅταν δῆτε ὅτι μπορεῖτε νὰ μὲ κάνετε γυναῖκα σας, θὰ δεχθῶ !...

Ὁ Ντάν, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο, τὴν τράβηξε κοντά του, τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ στὰ μαλλιὰ κ' ἔστερα ἕνα ἄλλο, παράφορα, στὸ στόμα. Ἔπειτα, σὰν τρελλός, ἄρχισε νὰ τὴν φιλᾶη παντοῦ, σ' ὅλο τὸ πρόσωπο. Ἡ Φαΐϋ εἶχε βυθιστῆ σὲ μιὰ ἀνέκφραστη μέθη.

—Πηγαίνετε, Ντάν... στέναξε μὲ παράπονο.

—Μὰ γιατί ; Δὲν βλέπω τὸ λόγο !... τῆς ἀπάντησε ὁ Μόρελαντ.

—"Αν δὲν πᾶτε, Ντάν, δὲν θὰ μὲ ξαναδῆτε πειά ! τὸν φοβέρισε.

—Φαΐϋ, ἀγάπη μου, γιατί μοῦ ζητᾶς ἕνα τέτοιο ἀνόητο κι' ἀνώφελο πρᾶγμα ; Ξέρω ποιὰ εἴσαστε. Ξέρω ἀκόμα ὅτι εἴσαστε ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ λατρεύω στὸν κόσμο. Γιατί, λοιπόν, γιατί ;...

—Ντάν, ἀκοῦστε με... Ρωτῆστε γιὰ μένα τὸν Τὲντ Σπάρκς...

Ὁ Ντὰν Μόρελαντ πήδηξε κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μπῆκε στὴ βίλλα. Τὰ παράθυρά της ἦσαν κατάφωτα. Μὰ πρὶν μπῆ μέσα, ἔδωσε πάλι στὴ Φαΐϋ ἕνα ἀτέλειωτο φιλί.

Ἡ Φαΐϋ τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνη τὶς σκάλες καὶ νὰ μπαίνη στὸν προθάλαμο. Πίσω ἀπ' τὰ φωτισμένα τζάμια ἔβλεπε καθαρὰ τὴ σιλουέττα του. Τυλίχτηκε στὸ μαντό της καὶ περίμενε. Πέρασε ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία. Ἤξερε πειὰ πὼς ἦταν χαμένη....

Ἄξαφνα ὁ Ντὰν γύρισε κοντὰ τὸς καὶ τὴν ξαναφίλησε.

—Μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε κι' αὔριο ἀκόμα, ἂν θέλεις ! τῆς εἶπε.

Ἡ Φαΐϋ, σιωπηλά, ἄρχισε νὰ κλαίη στὴν ἀγκαλιά του ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Τὸ ἄσπρο φόρεμά της ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν ἕνα νυφικὸ φόρεμα.

Ὁ Ντὰν δὲν τῆς εἶπε ποτὲ ὅτι εἶχε περάσει μιὰ ὁλόκληρη ὥρα μονάχος στὸν προθάλαμο, πὼς δὲν ρώτησε κανένα γιὰ τὴ διαγωγή της. Μὰ κι' ἡ Φαΐϋ δὲν τοῦ εἶπε ποτὲ πὼς τὸν εἶχε δῆ ἀπὸ τὰ φωτισμένα παράθυρα νὰ κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ νὰ καπνίζη, γιὰ νὰ περάση αὐτὴ ἡ μοιραία ὥρα, ἡ ὥρα τῆς εὐτυχίας του. Ὁ Ντὰν τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὥστε συγχωροῦσε καὶ ξέχναγε ὅλο τὸ παρελθόν της.

Ε. ΣΒΑΡΤΣ